

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius , Museum Tusulanum, 1986, s. 82. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967145904.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

Efter hans indstændige Begiering havde min Fader, som aldrig 83 kunde tale venlig med mig, ey Ladet sig forstaae dermed for mig, min Moder havde vel ofte sagt mig, at jeg ikke skulde støde Lykken fra mig, at jeg kom til at Bide mig i Fingeren for min Daarlighed og deslige, som jeg som oftest ikke svarede noget paa, eller og, at naar Fortrydelsen skulde komme, saa holdt jeg det taaleligere at fortryde jeg havde sagt Ney, end at jeg havde sagt Ja; det første kunde ingen liide under uden jeg selv, det sidste kunde derimod strække sig til mange. Men da nu hans Bortreyse rygtedes, saa fandt min Fader for godt at tale til mig derom og spurgte, om jeg da omsider havde gjort ham kied af, at lade sig længere trække ved Næsen af mig? Jeg svarede, at det var en Beskyldning jeg vidste mig meget frie for, siden jngen kunde handle meere oprigtig og aabenhiertet med nogen, end jeg havde handlet med ham. Er det Fornuft, er det Klogskab, sagde min Fader, det er Egensindighed, fordømte *Capricer* og Daare Kiste Stræger, men som han for fremtiden nok skulde sætte en Pind for. Jeg vil haabe Ney; svarede jeg; imod mine Forældres Villie skal jeg aldrig tage nogen, for det skylder Jeg Dem og mig selv, men jeg lader mig ikke tvinge til nogen thi Bragte man mig endog med Vold og Magt for Brude Skammelen, saa skulde et overlydt Ney vel hindre Præsten fra at vie mig, og vovede han det skulde hans Kiols Forliis være ham uliige vissere, end den han havde bunden mig til skulde være paa mig. Maae man spørge, sagde min Fader, hvor de *Capitaler* er, som Frøkenen forlader sig paa, naar jeg efter slig en Opførsel jagede hende paa Døren? Her er de, svarede jeg, og rakte mine Hænder frem, dem kan jeg ikke Bedrages for og lige saa lidet kan de stiales fra mig, men maae Berøves mig ved en almægtig men tillige Barmhiertig Herre. Og hvilken Fornøyelse det var mig i hans sidste Aaringer at Lade ham nyde Renterne af denne Capital kan De ikke forestille sig.